

Още от древни времена нашият народ е сплотен и силен. Селен да се бори и побеждава. Силен да разпали огъня на едно буйно племе в чийто вени тече кипяща кръв, готова да бъде пролята, да създаде едно огнище – нашето българското. И този пламък, искрица, жар всеки от нас носи в сърцето си.

Когато отварям старата, дебела и с пожълтели страници книга – история, виждам тя колко е мъдра. Аз чета за един народ, едно юнашко племе, изстрадало, събрало в себе си горчивината на живота. Чета за велики царе, които така незабелязано си отиват – също като слънчев лъч, засенчен неочаквано от буреносен облак...

Чета и се вслушвам в 13-вековната приказка за българския народ. Той е малък, но горд – горд, че го има, че е такъв, че е оцелял на тая изпръхнала земя, разтърсваща от конски копита и нежелани поробители.

Разлиствам страниците на забравената книга – венец от истини, записани някога, навярно от нечия неукорна ръка. И пред мен се открива правилният път сред безбройните криволици. Той е труден и каменист, но народът ни не е загубил надеждата. И именно тая надежда, след толкова тежки години на робство, то кара да се осъзнае и да отхвърли игото. Нито мъките, нито злият тиранин го спират. Тъмният, непознат тунел, който трябва да извърви – също. Те само са цената, която българинът заплаща с вярата си. Доказали са го много велики личности, оставили светлите си идеи в националната ни памет, като Левски, Ботев, Каравелов, Паисий, Софроний, готови да пожертват живота си, да прекъснат земния си път за един народ, изстрадал, свикнал на лишения и мъки народ, който има воля и сили. Сили да победи и да се защити! Воля да оцелее! Народ претърпял безмилостния кръговрат на живота още в зората на своето съществуване.

Трогателна, покъртителна, съзерцателна е понякога съдбата на българина, задъхващ се от болка, гняв и ненавист пред османското владичество.

„Нека носим и още срама по челото,

синина от бича, следи от теглото,

нека спомен люти от дни на позор

да висне нат облак в нашия кръгозор”.

Много са битките на „безсрамните гяури”. Не пресъхващи са сълзите на майка и любими, плачещи над тялото на още един бунтовник, дръзнал да оспори турската власт и решил да живее с тревогите на родината, отразяващи се болезнено в неговото сърце...

Обичта към отечеството е едно ярко чувство в българската душа – дълбоко лично, интимно изживяване, съкровена изповед, признание, но и ярка гражданска позиция, критерий за оценка на нравствените стойности, които завеща миналото и които формира стойността.

Ето тази обич отваря очите на народа ни, осветява робската му действителност с нея тъмнината се разсейва, чрез нея се запазва неопетнена честта на България. Тя не трябва да потъва в калта, а да се издига, да блести като светъл ореол в нашето съзнание. Да бъде като остър меч, да се запази в мислите като самобитна клетва, вярна на народните идеали. Да се вкорени в делата като старо радословно дърво на цяла една нация. Обич извираща дълбоко от сърцето, непоправима и незабравима, пропита от демократизъм, хуманизъм и патриотизъм. Обич – национална, светла и истинска, караща те да допреш ухо до голямото, народното сърце и до края на живота си да се вслушваш в неговото туптене, в неговите болки и тревоги. Обич, която съпътства българина във всички начинания. Която те кара да се върнеш назад, да поправиш стореното зло, да доживееш с миналото в един сегашен неизтлял момент.

Къде си вярна, ти, любов народна,

къде блестиш, ти, искра любородна...”

Именно националната гордост, вярата и надеждата на българина му помагат да надживее страха и петвековния кошмар, да се осъзнае, да докаже себе си, да се почувства част от света, погледната с ново мислене. Мислене на свободен народ, достойно отстоявал и заслужил своето щастие. Отритнал тежките окови, изчистил горчивината, възцарил правдата.

Думите са нещо пред подвига, врязал се дълбоко в 13-вековната ни история. Нищо пред нежно извезаното знаме с думите „Свобода или смърт”, събрали сякаш в себе си целия смисъл на приказката за моята страна.

И днес ние, новото поколение българи, с право можем да възкликнем: Гордеем се, че сме българи, деца на таз земя прекрасна, на тоз юнашки род! Нас „българска майка юнашка” ни е родила, тук – в този малък рай от света. Дала ни е очи да виждаме красотата, сили да живеем, сърце да обичаме. Ние сме нужни на народа си, затова нека не забравяме корените си, самобитната връзка с майка България. Нека и ние отгледаме нашите деца, а не в някоя неприветлива чужда страна. Ние сме българи и нашата родина е била, е и ще остане завинаги България.

Затварям книгата за моя народ, но в нея остават празни страници. Те навярно ще се запълнят от нас, но ще има ли кого да възпяваме и какво да отъждествяваме? Това зависи от оная искра, разсейваща мрака, показваща ни пътя, по който преди повече от 1300 години е започнала борбата за съществуването на един народ – МОЯ, БЪЛГАРИЯ!

И никога не ще забравя тези омайни Вазови слова:

„ Аз съм българче,

обичам нашите планини зелени,

българин да се наричам –

първа радост е за мене!”